

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

X. Difficultates quædam contra doctrinam præcedentem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

Respondent alij, cum actum doloris in prædicto casu non fore bonum, aut meritorium, fore tamen dispositionem sufficientem ad iustificationem quod extendunt etiam ad actum contritionis extra Sacramentum, nam esset (inquunt) dispositio sufficiens ad gratiam habituales, licet non esset actus bonus moraliter, sed malus propter finem extrinsecum malum actus imperantis. Ita Salas *dist. disp. 3. sect. 11. numero 166*. Hæc tamen solutio difficillima est.

Primo quia ille actus, si dispositio est ultima ad gratiam deberet omnino esse supernaturalis, & ex auxilio gratiæ, ut ex principiis fidei colligitur, & Concilium probat latè Suarez *tom. 3. de gratia lib. 8. cap. 7*. Ergo deberet esse actus bonus, & honestus.

Secundo, quia quando aliquis actus liber exigitur, ut dispositio ultima ad gratiam, non petitur tanquam dispositio physica, sed moralis, ac per consequens tanquam impetratoria, vel meritoria de congruo, ut notavit idem Suarez *ubi supra num. 7*. Ergo debet habere bonitatem moralem; quod enim bonum non est, nec placet Deo, nec mouet ipsum.

Tertio ex Tridentino *sess. 14. cap. 4*. ubi de contritione in vniuersum, prout præcendit ad perfectam, & imperfectam, dicitur fuisse semper necessariam ad impetrandam veniam peccatorum. Ergo contritio, quæ non posset impetrare ex defectu bonitatis moralis, non posset ultimo disponere ad iustificationem.

Denique hoc ipsum colligitur apertè ex locis Sacrae Scripturae, ubi exigitur à Deo hic motus poenitentiae ad iustificationem: Semper enim exigitur tanquam aliquid placens Deo, & mouens Deum ad reconciliationem. Ierem. 3. *Conuertimini, & sanabo auersiones vestras, &c. 18. Si conuertimini, salu eritis*. Psalm. 50. *Cor contritum, & humiliatum Deum non despicies*: Certè quia placet Deo illa contritio, & humilitas; non ergo potest negari, illum actum fore bonum moraliter, & placitum Deo; si conceditur esse ultimam dispositionem ad gratiam habituales, & remissionem peccatorum. Melius ergo dicitur, illum actum, licet extrinsecè, & denominatiuè esset malus, adhuc posse esse intrinsecè bonum, & laudabilem; tota enim malitia esset illa extrinsecè, & antecedens ipsum actum, tenensque se ex parte solius actus imperantis, qui displiceret Deo; placeret tamen imperatus in se, licet non in sua causa, ut dictum est.

Infero sextò, aliter dicendum esse de actu electionis, qui oritur ex intentione mala; hic enim non solum est malus denominatiuè, sed intrinsecè, & ex proprio obiecto; Nam ipsamet electio (ut ex probabiliori sententia suppono) non solum fertur intrinsecè ad medium, sed etiam ad finem: v. g. quando eligitur medicina propter sanitatem, illa electio non solum intrinsecè in sola medicina: medicina enim non representatur, ut delectabilis, nec ut honesta, sed solum, ut utilis; ergo per illum actum amatur medicina, quia utilis est: vtile autem ut vtile est relatiuum, vtile enim ad aliquid est vtile; ergo per illum actum amatur medicina ut utilis ad sanitatem, & per consequens ille actus fertur intrinsecè ad sanitatem saltem in obliquo. Cum ergo nullum medium possit amari ut medium, nisi in ordine ad finem, qui ordo sit intrinsecus in illo actu quo eligitur medium, hinc fit omnem electionem præcedentem ex intentione mali finis, debere esse malam non solum extrinsecè, & denominatiuè, sed etiam intrinsecè & immediatè, quia ipsa etiam electio dicit ordinem intrinsecum ad malum finem: Hoc autem intelligi debet, quando actus electionis habet

P. Ioan. de Lugo de Poenitentia.

ber nouam libertatem moralem. Si enim electio sit vnici medij, ea fortasse est aliquando necessaria supposita intentione efficaci finis; atque idè electio erit solum libera in causa, & mala etiam in causa, seu denominatiuè, & extrinsecè: quia deficiente liberalitate, habebit se sicut actus exterior. Loquimur ergo de electione medij, quæ etiam supposita intentione finis, posset non sequi: Nam sicut diximus actum imperatum posse sapè non sequi posito iam actu imperante, quia imperans non cogit ad ponendum imperatum hoc instanti; pro tempore verò sequenti posset retractari imperium, ita intentio finis sapè non cogit ad eligendum medium hoc instanti, pro tempore autem sequenti potest retractari ea intentio: quare electio medij hoc instanti habet nouam libertatem, posset enim non fieri nunc, nec postea. Differt tamen electio ab actu imperato, quod actus imperatus, si sit de se bonus, non sit malus intrinsecè, propter imperium malum: electio verò, licet sit de medio secundum se bono, vitiatur tamen in se ipsa propter intentionem mali finis.

SECTIO. X.

Difficultates quedam contra doctrinam præcedentem.

Diximus actum poenitentiae imperatum aliquando posse præcedere ex imperio absoluto quidem, sed non determinante omnino instans; & tunc actum imperatum fieri cum noua libertate formali propria ipsius, etiam quoad substantiam: aliquando verò procedere ex imperio determinante omnino, & imperante absolute, illum fieri pro hoc ipso instanti, & tunc actum imperatum non esse liberum quoad substantiam, nisi denominatiuè, & in causa. Contra hoc videtur esse adhuc difficultas supra insinuat, quia hinc sequi videtur, quod ille, qui ex metu inferni videns se esse in peccato, & non habere copiam Confessarii, vult sibi consulere per actum contritionis, & ad eum finem imperat sibi actum contritionis, hunc, inquam, non disponi sufficienter ad iustificationem per illam contritionem.

Pone enim, quod oppressus temporis angustiis, imperat sibi contritionem in eodem instanti eligendam: tunc contritio non habet nouam libertatem formalem, sed est denominatiuè libera ab actu imperante libero: Ergo nec habet nouam laudabilitatem, aut valorem in ratione meriti, sed erit laudabilis, & meritoria solum denominatiuè ab actu imperante laudabili, & meritorio, sicut actus externus non habet nouam laudabilitatem, aut meritum supra internum propter defectum nouæ libertatis formalis. Meritum autem & laudabilitas actus imperantis in nostro casu non est laudabilitas, & meritum contritionis, vel charitatis, sed alterius inferioris virtutis, à qua elicitur actus attritionis habens pro motu proprio salutem, & fugiens poenam inferni propter malum illius poenæ. Ergo actus contritionis in illo casu non habebit laudabilitatem, aut premiabilitatem contritionis, sed solum attritionis, à qua necessariò procedit, & per consequens illa contritio sic imperata non erit sufficiens dispositio ad gratiam iustificantem, hæc enim non datur propter meritum congruum attritionis, sed propter meritum perfectionis virtutis, à qua elicitur contritio.

Propter hoc posset aliquis dicere voluntatem illam reflexam seruandi præceptum contritionis in hoc instanti non esse tunc voluntatem absolutam contritio-

233.

234.

Contritio li-
bera solum
denominati-
uè an suffi-
ciat?

235.

A a 2 nis

nis, sed voluntatem applicandi intellectum ad cogitandum de motu contritionis, & tollendi impedimenta, ut moueatur voluntas ad contritionem: non tamen esse voluntatem absolutam contritionis, quia eo ipso destrueretur ratio contritionis meritoria, quæ sumitur ex eius libertate. Nec præceptum contritionis videtur posse alio modo obligare: non enim potest obligare immediatè ad contritionem; non enim potest immediatè præcipi aliquis actus, qui non possit habere pro motu honestatem obedientiæ: quia præceptum ad hoc imponitur, ut ab eo moueatur subditus; non potest autem ab eo moveri, nisi quia bonum, & honestum est obedire, quæ est honestas obedientiæ. Contritio verò cum sit ex motu charitatis, vel pœnitentiæ non potest habere pro motu formali honestatem obedientiæ, alioquin deberet elici à virtute obedientiæ: non potest ergo præcipi immediatè actus contritionis, sed solum potest homo obligari ex præcepto, vel ad habendam contritionem, vel saltem actum alium reflexum, quo velit contritionem; qui actus reflexus poterit esse ex motu obedientiæ; ille tamen actus non poterit esse voluntas absoluta contritionis propter objectionem supra factam, sed voluntas applicandi intellectum, & voluntatem, ut fiat contritio libera.

236. Cæterum non videtur posse negari, quod possit aliquando dari talis voluntas absoluta, & efficax imperans absolutè contritionem hic, & nunc. Primum quia negari non potest, quod homo ex metu inferni possit concipere propositum efficax seruandi omnia præcepta: alioquin non sufficeret attritio ex metu inferni cum Sacramento ad remissionem peccatorum. Semper enim requiritur propositum seruandi omnia præcepta: illud autem propositum debet esse tale, cum quo non possit stare violatio alicuius præcepti grauis, ut constat ex Tridentino *sess. 14. cap. 4.* ubi dicitur, quod attritio requisita omnem voluntatem peccandi excludit. Ponamus ergo hominem in extremo constitutum, qui aduertat, sibi necessariam esse contritionem ad salutem atque adeo ex præcepto obligari ad eam primum habendam: hic poterit ex desiderio salutis velle obseruare omnia præcepta, & per consequens poterit velle obseruare præceptum illud contritionis, cum quo proposito actuali non potest coniungi violatio illius præcepti, ergo potest habere voluntatem absolutam explicitam, vel implicitam habendi contritionem hic, & nunc debitam ex præcepto.

237. Secundò, quia si homo ex præcepto contritionis solum obligatur ad applicandum intellectum, & proponendum voluntati motuum, &c. sequeretur, quod posset homo habere tale præceptum; & tamen nunquam conteri absque violatione illius præcepti: faceret enim totum id, ad quod obligat præceptum, nempe applicare intellectum, & proponere voluntati motuum contritionis, quibus stantibus, voluntas posset non habere contritionem: ergo stante præcepto contritionis, posset non habere contritionem absque vlla violatione præcepti: quod videtur omnino repugnare, & esse contra omnium fidelium sensum. Vnde tertio sequeretur non posse contritionem præcipi homini præcepto proprio, & riguroso; nam præceptum proprium debet obligare ad rem præceptam: obligare autem, ut ex terminis constat, est ligare, & asstringere, ut homo non possit licitè oppositum facere: Certum verò est posse hominem obligari ad contritionem, atque adeo certum esse debet posse eum ex motu obedientiæ, & præcepti moneri ad volendum efficaciter obedire, & habere actum contritionis.

238. Ad difficultatem ergo propositam dicendum vi-

detur de facto raro quidem, vel nunquam contingere, quod imperetur actus contritionis, vel attritionis ita determinatè, & limitatè, ut coarctetur ad imperium ad illud idem instans: si tamen imperatur, licet non esset liber libertate formali actus imperatus, saltem quoad substantiam, adhuc esset sufficiens dispositio ad iustificationem, vel absolutè, vel cum Sacramento, & quidem aliqui Theologi extendunt hanc doctrinam ad eum etiam casum in quo contritio, vel attritio non solum non haberet honestatem, & libertatem formalem sibi propriam, sed etiam quando neque bonitatem haberet ab actu imperante, sed potius malitiam: ut si contritio, vel attritio imperaretur ab actu venialiter malo ex fine vanæ gloriæ, verbi gratia vel simili: Tunc enim dicunt etiam fore sufficientem dispositionem ad iustificationem: quorum sententiam referunt, & approbant Zumel *tom. 2. in 1.2. quest. 114. art. 1. disp. 3.* & Salas *in præfati tractat. 7. disputatione 3. sessione 11. num. 166.*

Ergo tamen solum id admitto, quando contritio, vel attritio oritur ex imperio honesto supernaturali: tunc enim licet non addat honestatem, & libertatem formalem supra actum imperij: re tamen vera est honesta, meritoria, & imperatoria, sicut actus elemosynæ: quare potest Deum mouere de congruo ad conferendam gratiam iustificationis. Quando verò oritur ex imperio solum malo, vel non bono; nulla ratione erit honesta, vel meritoria, atque adeo Deus non poterit ab illa moueri ad conferendam gratiam iustificationis, cum tamen Concil. Trident. *sess. 14. c. 4.* aperte dicat necessarium semper fuisse motum contritionis aliquem ad imperandam peccatorum veniam; debet ergo esse talis illa contritio, quæ aliqua ratione possit impetrare saltem de congruo: quod quidem habere potest contritio necessaria orta ex imperio illo, quod fit ex metu gehennæ: non potest autem vlla ratione impetrare contritio, quæ necessariò oriatur ex solo imperio malo, cum neque in se, neque in causa haberet honestatem requisitam ad merendum, vel imperandum. Quod verò in eo casu contritio non haberet honestatem formalem, & laudabilitatem propriam contritionis liberæ libertate formali, auferit quidem aliquam dignitatem ab illo actu: adhuc tamen manet contritio humana, & meritoria, quam Deus possit acceptare, ut dispositionem congruam ad iustificationem.

Dices, in eo casu contritio non addit honestatem, aut meritum supra actum imperij præcedentem; sed honestas actus imperantis non est talis, ut Deus eius solius intuitu conferat gratiam iustificationis. Ergo neque addita contritione imperata, habet Deus motuum ad iustificationem de facto conferendam. Respondetur negando consequentiam: quia cum in præfati non agatur de merito condigno, sed de dispositione congrua, quam Deus ex liberalitate, & misericordia sua acceptare vult; potest Deus eam aliquando non acceptare, & aliquando acceptare, quando apponitur aliquid, licet hoc non addat maiorem valorem in ratione meriti. Exemplum habemus in martyre, in quo licet mors re ipsa illata non augeat valorem, & meritum supra voluntatem moriendi, ut suppono; de facto tamen Deus acceptat illam voluntatem, quando mors sequitur, ad gratiam non solum accidentaliam, sed etiam ad gratiam iustificationis aliquando conferendam, & tollendum peccatum originale; ad quos effectus non acceptat illam voluntatem, quando mors non subsequitur re ipsa: quia hæc privilegia voluit alligare ipsi mortis honestè toleratæ: Sic potuit Deus alligare gratiam iustificationis contritioni honestè

honestè habitata; ita ut manente quolibet alio actu; si desit contritio re ipsa habita, ille effectus non obtineatur; non quia contritio tunc maiorem honestatem afferat, sed quia illi soli Deus tale privilegium voluit alligari.

44. Confirmarique potest; quia quod iustificatio sequatur infallibiliter actum contritionis, vel attritionis in Sacramento, non provenit necessitatè ex maiori honestate, & laudabilitate, quam contritio, vel attritio illa, quam alij actus boni. Potest enim contingere quod sint alij actus magis honesti in individuo, ut condonatio iniuriæ gravissimæ, vel ingressus religionis magis placebit Deo sapè, quam aliquis actus attritionis remissæ: & tamen illi alij actus etiam cum Sacramento non sufficiunt ad iustificationem, cum tamen attritio etiam remissæ sufficiat. Ergo licet attritio etiam, vel contritio non addat honestatem supra actum imperantem; poterit deferuire ad iustificationem, eo quod Deus illis solis actibus de facto honestè positis alligaverit hoc genus præmij ex sua liberalitate conferendum.

44. Contra hoc tamen potest adhuc virgeri, quia si contritio imperetur ex desiderio salutis: oportet, quod imperetur, quatenus deferuire potest ad illum finem; non potest autem deferuire, nisi ut libera, & honesta: ergo imperatur contritio, ut libera, & honesta. Sed in casu posito, quo imperatur determinatè hic, & nunc, non habet libertatem aut honestatem formalem suam, sed denominatiivam ab actu imperante, ergo si actus imperij vult contritionem ut honestam, & liberam, necesse est, quod velit se ipsum, à quo formaliter habet contritio totam suam libertatem, & honestatem.

Hoc idem argumentum probaret etiam contra præceptum contritionis; præcipitur enim contritio, quia est utilis ad salutem: non est autem utilis, nisi sit libera. Ergo præcipitur contritio libera; Ergo qui vult observare præceptum illud, vel contritionem, ut liberam; sed est libera à libertate illius voluntatis, quæ illam vult ponere hic, & nunc determinatè; ergo illa voluntas vult seipsam, &c.

44. Adde, eandem esse difficultatem soluendam ab omnibus in aliis materiis; nam qui vult ieiunare, vel dare elemosynam ad satisfaciendum pro suis peccatis, vult ieiunium, vel elemosynam propter utilitatem, quam habent ad illum finem: non est autem vtile ieiunium, vel elemosyna ad satisfaciendum, nisi fiant liberè, & honestè: ergo vult illa opera liberè & honestè facta. Cum ergo denominentur libera; & honesta illa opera à voluntate illa interna honesta, & libera; consequens est, ut voluntas illa velit seipsam, à qua formaliter ieiunium, & elemosyna redduntur libera & honesta.

44. Omnes ergo debemus respondere, voluntatem, quando imperat in prædicto casu determinatè opus aliquod externum, vel internum, non velle adæquatè totam honestatem, & libertatem, quam illud opus habet etiam denominatiivè; sed velle illud opus propter utilitatem, quam habet de se ad satisfaciendum, v. gr. pro peccatis, & contritionem, v. gr. propter utilitatem, quam de se habet ad iustificationem: nam licet ieiunium se solo non possit satisfacere, nisi positum à voluntate honesta, & libera, & contritio materialiter accepta se sola non sufficiat ad iustificationem, nisi provt habens, vel libertatem formalem, vel denominatiivam à voluntate alia libera, & honesta; de se tamen habent aliquam utilitatem saltem partialem ad illos fines, & propter illam potest voluntas imperare ieiunium, vel contritionem ad tales fines obtinendos.

P. Ioan. de Lugo de Penitentia.

Dices voluntas implendi præcepta, & in particulari observandi præceptum contritionis, vult totum, quod necessarium est ad implendum illud præceptum; ergo vult non solum contritionem secundum se, sed ut liberam, & honestam, sine quibus conditionibus non observatur plenè præceptum contritionis.

Respondetur voluntatem, implendi præceptum velle quidem ea omnia, quæ necessaria sunt ad implendum præceptum præter circumstantias tenentes se ex parte illiusmet voluntatis: qui enim vult ieiunium ad satisfaciendum, non vult per illum actum libertatem, & honestatem eiusdem actus, à quo redditur ieiunium satisfactorium; sed omnia alia in ieiunio necessaria ad illum finem. Sic qui vult implere præceptum contritionis, vult contritionem, & honestatem, quam contritio de se habet, & eamdem totalis malitiæ aliunde; non tamen vult honestatem, & libertatem provenientem ab eodemmet actu, quo illud vult. Si tamen adverteret, quod ille actus imperij est malus, & quod vitiat contritionem, & reddit inutilem, tunc ex præcepto contritionis debet habere alium actum reflexum, quo nolit illud imperium malum, sed aliud bonum, à quo imperetur contritio absque illo vitio: tunc tamen non vult hunc eundem actum reflexum, à quo etiam potest provenire libertas aliquando & honestas contritionis, nisi advertat per aliam reflexionem, & velit illum, per alium actum reflexum, de quo redit eadem difficultas. Interim verò dum non advertit per actum reflexum, satisfaciit præcepto contritionis, volendo contritionem aliunde non inutilem ad finem implendi præceptum, quia iam vult omnia necessaria præter ipsum actum, quo vult: quem, ut diximus, non potest velle per eundem actum.

246. Alia difficultas potest esse contra eandem doctrinam supra traditam: quia nimirum, si potest unus actus voluntatis imperari absolute per alium; Ergo Angelus, qui comprehendit se, & suos actus, potuit hunc actum, quem nunc habet, imperare per alium actum, & illum per alium, & sic deinceps; unde videtur fieri, quod vel habeat infinitos actus, vel omissionem puram alicuius actus imperantis, cum sistendum sit in aliquo actu, quem non imperat, quod imperium, cum potuisset esse, & omittatur absque aliquo actu positio impossibili, dabitur pura omisso libera illius imperij, quam tamen repugnare dixi in tract. de actibus humanis.

Ad hoc facile responderi potest, Angelum non posse habere plures, & plures actus in infinitum, quia habet capacitatem finitam; quare dum expleta est eius capacitas per tot actus, quot potest simul habere, non habet omissionem puram aliorum; quia non poterat illos alios habere cum istis, ut constat.

Sed virgeri potest ex Deo, qui habet capacitatem infinitam; quare potest fieri in ipso idem argumentum, & probari, quod, vel habeat infinita imperia reflexa vel omissionem puram aliquorum. Si autem concedas, illum habere infinita imperia, quorum unum alio imperetur, & illud alio; & sic in infinitum: sequitur rursus nullum actum voluntatis divinæ esse formaliter liberum: quia actus imperatus determinatè, & absolute hic, & nunc, non habet libertatem formalem, ut vidimus, sed denominatiivam ab actu imperante: si ergo voluntas creandi mundum oritur ex alia voluntate imperante illam, iam ipsa non erit formaliter libera, sed solum denominatiivè ab illa alia, de qua fit idem argumentum: Nam si illa oritur ex alia voluntate imperante

A a 3 imperante

245.

246.

Angelus an possit imperare suos actus.

247.

An possit etiam Deus.

imperante ipsam, nec ipsa erit formaliter libera. Quod probari potest eodem modo de illa tertia, & de aliis omnibus, si nulla est, quæ non imperetur ab alia: Imò nec habebunt libertatem denominationis: quia volitio denominationis libera, denominatur libera ab aliqua quæ sit formaliter libera: sed in Deo nulla voluntas esset assignabilis quæ esset formaliter libera, singulæ enim imperantur ab alia: ergo nulla esset à qua possent aliæ denominari libertate denominationis.

248.

Responderi potest; negando, Deum posse habere illa infinita imperia, propter illa eadem inconuenientia, quæ in obiectione afferuntur, quia nimirum nullus actus esset formaliter liber. Neque ex hoc sequitur, quod habeat puram omissionem, habet enim aliquem actum quo vult non habere vllum imperium saltem præter aliquam, quæ fortasse habet: hic autem actus essentialiter non potest imperari, quia ipse excludit omne imperium, sicut cognitio, quæ Angelus cognoscit, se non habere vllam aliam cognitionem, non potest cognosci per alium actum reflexum, quia iam esset falsa. Imò si Angelus habeat capacitatem ad habendos simul decem solos actus voluntatis, & imperaret sibi vno actu alios nouem, ille actus imperij, per suam naturam non posset imperari ab alio, quia destrueret suum obiectum; Nam deberent esse iam simul vndecim actus: potest ergo Deus absque pura omissione habere actus voluntatis non imperatos. Post hæc autem scripta editus est tomus primus Parris Ioannis Martinez de Ripalda de ente supernaturali, vbi disp. 50. latè probat hanc nostram sententiam, apud quem multa videri possunt in eius confirmationem.

DISPUTATIO XVI.

De integritate Confessionis, seu de peccatis, quæ possunt, vel debent esse materia Confessionis.

SECT. I. *Virum peccatum quod sit ipso instanti Baptismi sit materia Sacramenti pœnitentiæ?*

SECT. II. *Aliqua alia dubia de peccatis, quæ sunt materia confessionis, & præsertim de peccatis dubiis.*

SECT. III. *Virum circumstantiæ aggravantes intra eandem speciem sint necessariò confitendæ?*

SECT. IV. *De circumstantiis in particulari, & primo de circumstantia, Quis.*

SECT. V. *De secunda circumstantia, Quid, & præsertim prout se tenet ex parte rei volute.*

SECT. VI. *De eadem circumstantia, Quid, prout se tenet ex parte personæ, ad quam terminatur peccatum.*

SECT. VII. *Virum pœnitens possit, & debeat explicare in confessione complicem suum peccati?*

SECT. VIII. *Virum aliquando possit Confessorius obligare pœnitentem ad declarandum complicem, quando id necessarium*

non est ad declarandum integrè totum suum peccatum?

SECT. IX. *An debeat explicari effectus subsequentis: an vero sufficiat confiteri causam? Vbi etiam de actu externo*

SECT. X. *De circumstantia, Vbi.*

SECT. XI. *De circumstantia, quibus auxiliis, & circumstantia, Cur.*

SECT. XII. *De circumstantiis, Quomodo, & Quando.*

SECT. XIII. *An possit taceri circumstantia aliqua propter detrimentum, quod sibi, vel alteri pœnitens timet?*

SECT. XIV. *De integritate confessionis quoad numerum peccatorum explicandum.*

SECT. XV. *Quando confessio peccatorum reiteranda sit?*

SECT. XVI. *An repetenda sit confessio peccati integri, quando omissa fuit circumstantia; vel sufficiat confiteri solam circumstantiam omisam?*

ERTVM est, omnia peccata hominis Christiani post Baptismum commissa, esse posse materiam huius Sacramenti. Difficultas prima est de peccato illo, quod in ipso instanti, quo Baptismus recipitur, & character, aliquando fortasse committeretur, an possit, & consequenter debeat esse materia confessionis sequentis, si mortale fuit?

SECTIO I.

Virum peccatum, quod sit ipso instanti Baptismi sit materia Sacramenti Pœnitentiæ?

Peccata quidem omnia, quæ ante Baptismum commissa sunt, non debent, nec possunt esse materia huius Sacramenti, ut constat ex Tridentino sess. 14. cap. 2. De peccatis vero, quæ sunt simul cum ipso Baptismo: Aliqui dicunt, omnia esse materiam confessionis sequentis, quia iam sunt peccata hominis Christiani, & baptizati atque idcirco domesticæ Dei, & subditi Ecclesiæ. Alij distinguunt inter peccatum fictionis, seu voluntatis recipiendi Baptismum absque dispositione debita, & inter alia peccata odij, v.g. luxuria, furci &c. Hæc enim dicunt, etiam si fiant ipso ultimo instanti, quo terminatur Baptismus, non esse materiam Confessionis, illud vero, scilicet, peccatum fictionis dicunt debere postea in confessione explicari: cui distinctioni dedit occasionem S. Thomas supra quest. 69. art. 10. ad 2. & 3. vbi videtur aliter loqui de fictione, & de aliis peccatis, Alij denique omnia peccata tunc existentia dicunt debere explicari in confessione, non tamen sub ratione speciali odij, vel furci, v.g. sed solum quatenus continent malitiam fictionis: per illa enim omnia, & singula impeditur effectus Sacramenti, atque adeo sub ea ratione omnia illa habent speciem fictionis. Hæc sunt Doctorum placita, de quibus videri potest Suarez 3. tom. in 3. part. disp. 28. sect. 5. Valquez, 2. tom. disp. 159. & alij Recentiores.

Dico primò: quæstio hæc nullo modo est practica, sed omninò speculatiua. Nam in praxi certum est, omnia illa peccata debere explicari in Confessione subsequenti, tanquam materiam necessariam, nemo enim scire potest aliquod peccatum durasse toto